

Դանիելի Գիրքը — Թիվ Քսանհինգ

Բաբելոնի անկման բացահայտումը. մարգարեական մի հատված
Նաբուգոդոնոսորից մինչև Բաղթասար

Jeff Pippenger
2023-12-20

Հինգերորդ գլխում Բելշասարի անկումը նախօրոք կերպավորվել էր չորրորդ գլխում՝ Նաբուգոդոնոսորի անկմամբ:

«Բաբելոնի վերջին տիրակալին, ինչպես նախատիպով՝ նրա առաջինին, հասել էր աստվածային Դիտորդի դատավճիռը. «Ո՛վ թագավոր, ... քեզ է ասվում. թագավորությունը հեռացել է քեզնից»: Դանիել 4:31»: Մարգարեներ և թագավորներ, 533:

Նաբուգոդոնոսորը ներկայացնում է այն թագավորության սկիզբը, իսկ Բելշասարը՝ վախճանը, որը իշխեց յոթանասուն տարի, և այսպիսով խորհրդանշեց Հայտնության տասներեքերորդ գլխի երկրային գագանի (Միացյալ Նահանգների) իշխանությունը, որը պետք է տիրեր այն ժամանակ, երբ Տյուրոսի պոռնիկը (պապականությունը) մոռացության էր մատնված:

Եվ պիտի լինի այն օրը, որ Տիրոսը պիտի մոռացուի յոթանասուն տարի՝ մեկ թագավորի օրերի համեմատ. յոթանասուն տարվա լրանալուց հետո Տիրոսը պիտի երգի որպես պոռնիկ: Եսայիա 23:15.

Ուստի Նաբուգոդոնոսորը ներկայացնում է Միացյալ Նահանգների սկիզբը, իսկ Բաղթասարը ներկայացնում է Միացյալ Նահանգների վերջը: Նաբուգոդոնոսորը ներկայացնում է Հանրապետական եղջյուրի սկիզբը և Բողոքական եղջյուրի սկիզբը: Բաղթասարը ներկայացնում է Հանրապետական և Բողոքական եղջյուրների ավարտը:

Նաբուգոդոնոսորի վրա բերված դատաստանը «յոթ ժամանակ» էր: Նաբուգոդոնոսորի՝ գագանի պես երկու հազար հինգ հարյուր քսան օր ապրելու պատմությունը Ուիլյամ Միլլերի կողմից գործածվեց Ղևտական քսանվեցի «յոթ ժամանակների» իր կիրառության մեջ, թեև նա չանդրադարձավ այն երկու հազար հինգ հարյուր քսանին, որ խորհրդանշված է Բելշասարի դատաստանի մեջ:

Եվ այս է այն գրությունը, որ գրվեց. ՄԵՆԵ, ՄԵՆԵ, ԹԵԿԵԼ, ՈՒՓԱՐՄԻՆ: Ահա բանի մեկնությունը. ՄԵՆԵ՝ Աստված հաշվեց քո թագավորությունը և վերջ տվեց նրան: ԹԵԿԵԼ՝ դու կշռվեցիր կշեռքների մեջ և պակաս գտնվեցիր: ՊԵՐՇՄ՝ քո թագավորությունը բաժանվեց և տրվեց մարերին ու պարսիկներին: Դանիել 5:25–28:

Պատի վրա գրված խորհրդավոր գրության այն մեկնաբանությունից զատ, որ Դանիելը տվեց, «մենե» և «թեկել» բառերը ներկայացնում են քաշի չափ, և այդ բառերը նաև ներկայացնում են դրամական միավորի որոշակի արժեք (Ելք 30:13, Եզեկիել 45:12): «Մենե»-ն հիսուն սիկլ է, կամ՝ մեկ հազար գերա: Հետևաբար «մենե, մենե»-ն հավասար

է երկու հազար գերայի: «Թեկել»-ը քսան գերա է: Ուստի «մենե, մենե, թեկել»-ը հավասար է երկու հազար քսան գերայի: «Ուփարսին» նշանակում է «բաժանել» և, հետևաբար, նշանակում է «մենե»-ի մեկ կեսը և ներկայացնում է հինգ հարյուր գերա: Միասին դրանք ներկայացնում են երկու հազար հինգ հարյուր քսանի գումարը:

Քույր Ուայթի վերջին հղումը ցույց է տալիս, որ Բելշացարը նախապատկերված էր Նաբուգոդոնոսորով, սակայն առավել որոշակիորեն նա շեշտեց նրանց ընդհանուր դատաստանը, և երկու դատաստաններն էլ ներկայացված են որպես Ղևտական քսանվեցի «յոթ ժամանակների» խորհրդանիշ: Կան մի քանի արտահայտություններ, որոնք Սուրբ Գրքերն օգտագործում են՝ ներկայացնելու համար Ղևտական քսանվեցի «յոթ ժամանակները»: Երեմիան այն ներկայացնում է որպես Աստծո բարկություն:

Ինչպե՞ս է Տերը Իր բարկությամբ ամպով ծածկել Սիոնի դստերը, և Իսրայելի փառքը երկնքից գետին ցած նետել, և Իր բարկության օրը չի հիշել Իր պատվանդանը: Տերը կլանել է Հակոբի բոլոր բնակավայրերը և չի խնայել. Իր սաստիկ բարկությամբ կործանել է Հուդայի դստեր ամրոցները. դրանք գետնին է խոնարհեցրել. պղծել է թագավորությունն ու նրա իշխաններին: Իր բորբոքված բարկությամբ կտրել է Իսրայելի ամբողջ եղջյուրը. Իր աջ ձեռքը հետ է քաշել թշնամու առաջից, և Հակոբի դեմ բորբոքվել է ինչպես բոցավառ կրակ, որ ամեն կողմ կլանում է: Իր աղեղը լարել է իբրև թշնամի. կանգնել է Իր աջ ձեռքով իբրև հակառակորդ, և Սիոնի դստեր վրանի մեջ սպանել է ամեն ինչ, որ հաճելի էր աչքին. Իր զայրույթը կրակի պես թափել է: Տերը եղավ իբրև թշնամի. կլանեց Իսրայելին, կլանեց նրա բոլոր պալատները. կործանեց նրա ամրոցները և Հուդայի դստեր մեջ բազմացրեց սուգն ու ողբը: Եվ բռնությամբ վերացրեց Իր վրանը, ինչպես պարտեզինը լինեք. կործանեց Իր ժողովատեղիները. Տերը Սիոնում մոռացության մատնեց տոնական հանդիսություններն ու շաբաթները և Իր բարկության զայրույթով արհամարհեց թագավորին ու քահանային: Տերը մերժեց Իր զոհասեղանը, զզվեց Իր սրբարանից, նրա պալատների պարիսպները մատնեց թշնամու ձեռքը. նրանք աղաղակ բարձրացրին Տիրոջ տանը, ինչպես հանդիսավոր տոնի օրը: Տերը որոշեց կործանել Սիոնի դստեր պարիսպը. չափալար տարածեց և Իր ձեռքը չհետ քաշեց կործանելուց. դրա համար պարսպապատն ու պարիսպը սուգ արին. երկուսով միասին տկարացան: Ողբք 2:1–8:

Տիրոջ բարկությունը ներկայացվում է որպես «նրա բարկության զայրույթը», և նրա բարկությունը գործադրվեց թե՛ Իսրայելի հյուսիսային թագավորության, թե՛ հարավային թագավորության վրա: Ահա թե ինչու Դանիելի գիրքը հիշատակում է «առաջին» և «վերջին» զայրույթ: Երեմիան հիշատակում է մի «չափագիծ», որ Տերը «ձգել է», երբ իր բարկությունը դրսևորեց իր ընտրյալ ժողովրդի հանդեպ: Այդ չափագիծը հիշատակվում է նաև Երկրորդ Թագավորաց գրքում:

Եվ Տերը խօսեց իր ծառաներով՝ մարգարէներով, ասելով. «Քանի որ Յուդայի արքայ Մանասէն գործեց այս գարշութիւնները, եւ ասելի չարաբար վարուեց, քան այն ամորհացիները, որոնք նրանից առաջ էին, եւ Յուդային էլ իր կոտորեքով մեղքի մեջ գցեց, դրա համար այսպէս է ասում Իսրայելի Տէր Աստուածը. Ահա ես այնպիսի աղէտ եմ բերելու Երուսաղէմի եւ Յուդայի վրայ, որ ով լսի դրա մասին, նրա երկու

ականջներն էլ կը զնգան: Եւ Սամարիայի չափագիծը եւ Աքաաբի տան կշռաքարը պիտի ձգեն Երուսաղէմի վրայ, եւ պիտի սրբեն Երուսաղէմը, ինչպէս մարդը սրբում է ամանը՝ սրբելով այն եւ շուռ տալով երեսի վրայ: Եւ պիտի թողնեն իմ ժառանգութեան մնացորդին եւ նրանց մատնեն իրենց թշնամիների ձեռքը, եւ նրանք կդառնան որս ու աւար իրենց բոլոր թշնամիների համար»: Դ Թագաւորաց 21:10–14.

Աստծու բարկության «չափագիծը», որ Մովսէսի «յոթ ժամանակներն» են, նախ տարածվեց հյուսիսային թագավորության վրա (Աքաաբի տան վրա), ապա՝ Հուդայի վրա: «Յոթ ժամանակների» համար մեկ այլ աստվածաշնչյան եզր, որ բխում է Ղևտականք քսանվեցից, «ցրված» եզրն է:

Այն ժամանակ Ես էլ պիտի ընթանամ ձեզ հակառակ՝ բարկությամբ, և Ես, հենց Ես պիտի պատժեմ ձեզ ձեր մեղքերի համար յոթնապատիկ: Եվ պիտի ուտեք ձեր որդիների միսը, և ձեր դուստրերի միսը պիտի ուտեք: Եվ պիտի կործանեն ձեր բարձունքները, և պիտի կոտրատեն ձեր կուռքերը, և ձեր դիակները պիտի նետեն ձեր կուռքերի դիակների վրա, և Իմ հոգին պիտի զգվի ձեզանից: Եվ պիտի ամայացնեն ձեր քաղաքները, և ձեր սրբարանները պիտի մատնեն ավերակության, և չեն հոտոտի ձեր անուշահոտ խունկերի բույրը: Եվ երկիրը պիտի մատնեն ամայության, և ձեր թշնամիները, որ բնակվում են այնտեղ, պիտի զարմանան դրա վրա: Եվ ձեզ պիտի ցրեն ազգերի մեջ, և սուր պիտի հանեն ձեր հետևից. և ձեր երկիրը պիտի լինի ամայի, և ձեր քաղաքները՝ ավերակ: Այն ժամանակ երկիրը պիտի վայելի իր շաբաթները, այնքան ժամանակ, որքան որ ամայի պիտի պառկի, մինչ դուք լինեք ձեր թշնամիների երկրում. հենց այն ժամանակ երկիրը պիտի հանգստանա և պիտի վայելի իր շաբաթները: Այն ամբողջ ժամանակ, որ ամայի պիտի պառկի, պիտի հանգստանա, որովհետև չէր հանգստացել ձեր շաբաթների ժամանակ, երբ դուք բնակվում էիք նրա վրա: Ղևտական 26:28–35:

Ազգերի մեջ ցրումը Դանիելի համար իրականացավ, երբ նա Հովակիմի գերության ժամանակ որպէս ստրուկ տարվեց Բաբելոն: Այնուհետև, մինչ Դանիելը գտնվում էր «թշնամիների երկրում», երկիրը հանգստացավ և վայելեց «իր շաբաթները»: Երկրորդ Մնացորդացը մեզ տեղեկացնում է, որ այդ ժամանակահատվածը Երեմիայի յոթանասուն տարիներն էին, որոնք Դանիելը ճանաչեց իններորդ գլխում:

Եվ սրից փրկվածներին նա տարավ Բաբելոն, և նրանք ծառաներ եղան նրան ու նրա որդիներին մինչև Պարսկաստանի թագավորության իշխանությունը, որպեսզի կատարվեր Տիրոջ խոսքը՝ Երեմիայի բերանով ասված, մինչև որ երկիրը վայելեր իր շաբաթները. որովհետև որքան ժամանակ որ այն ամայի պառկած էր, շաբաթ էր պահում՝ յոթանասուն տարին լրացնելու համար: Բսկ Պարսկաստանի արքա Կյուրոսի առաջին տարում, որպեսզի կատարվեր Տիրոջ խոսքը, որ ասվել էր Երեմիայի բերանով, Տերը գրգռեց Պարսկաստանի արքա Կյուրոսի հոգին, և նա հրովարտակ տվեց իր ամբողջ թագավորության մեջ, նաև գրեց այն՝ ասելով. «Այսպես է ասում Պարսկաստանի արքա Կյուրոսը. Երկնքի Տեր Աստվածը երկրի բոլոր թագավորությունները ինձ է տվել, և Նա ինձ պատվիրել է Իր համար տուն շինել Երուսաղէմում, որ Հուդայում է: Ո՛վ կա ձեզանից՝ Նրա ամբողջ ժողովրդի միջից: Թող Տերը՝ նրա Աստվածը, նրա հետ լինի, և թող նա վեր գնա»: Բ Մնացորդաց

36:20–23.

«Մփռում» եզրը «յոթ ժամանակների» խորհրդանիշն է: Նաբուգոդոնոսորի դատաստանը՝ «յոթ ժամանակներ» գազանի պես ապրելով, նախապատկերեց Բաղդասարի դատաստանը, ինչպես ներկայացված էր պատի վրա գրված խորհրդավոր խոսքերով՝ «մենե, մենե, թեկել ուփարսին»: Բաղդասարի դատաստանը ներկայացված էր այդ ձեռագրով, որը հավասարվում էր երկու հազար հինգ հարյուր քսանի՝ նույն թվով օրերին, որքան Նաբուգոդոնոսորը գազանի պես ապրեց, և նույն թվով տարիներին, որոնք ներկայացված են Ղևտական քսանվեցի «յոթ ժամանակներով»:

Բելշասարի դատաստանը, որ նախակերպավորված էր Նաբուգոդոնոսորի դատաստանով, խորհրդանշորեն ներկայացված էր «յոթ ժամանակներով», և այդ երկու դատաստաններն էլ ներկայացնում էին «Բաբելոնի անկումը», որը երկրորդ հրեշտակի պատգամի խորհրդանիշն է: Բաբելոնի առաջին անկումը եղավ այն ժամանակ, երբ Նեբրովթի աշտարակը կործանվեց:

Եվ ամբողջ երկիրը մեկ լեզու և մեկ խոսվածք ուներ: Եվ եղավ, երբ նրանք շարժվում էին արևելքից, որ գտան մի դաշտավայր Սենաարի երկրում, և այնտեղ բնակվեցին: Եվ միմյանց ասացին. «Եկե՛ք, աղյուս շինենք և այն լավ այրենք»: Եվ աղյուսը նրանց համար քար եղավ, իսկ կուպրը՝ շաղախ: Եվ ասացին. «Եկե՛ք, մեզ համար քաղաք և աշտարակ շինենք, որի գագաթը մինչև երկինք հասնի, և մեզ համար անուն հանենք, որպեսզի չցրվենք ամբողջ երկրի երեսով մեկ»: Եվ Տերը իջավ՝ տեսնելու քաղաքն ու աշտարակը, որ մարդկանց որդիները շինում էին: Եվ Տերն ասաց. «Ահա ժողովուրդը մեկ է, և բոլորն էլ մեկ լեզու ունեն. և սա է, ինչ սկսել են անել. և այժմ նրանց համար անհնար չի լինի ոչինչ այն ամենից, ինչ մտադրվել են անել: Եկե՛ք, իջնենք և այնտեղ խառնակենք նրանց լեզուն, որպեսզի չհասկանան միմյանց խոսքը»: Այսպես Տերը նրանց այնտեղից ցրեց ամբողջ երկրի երեսով մեկ, և նրանք դադարեցին քաղաքը շինելուց: Ծննդոց 11:1–8.

Բաբելոնի դատաստանի ժամանակ, որը Նեբրովթի դատաստանն էր, Տերը Նեբրովթի ապստամբներին «ցրեց» «ամբողջ երկրի երեսի վրա»: Նեբրովթն ու նրա համախոհները գիտեին, որ իրենց ապստամբությունը պիտի պատճառ դառնար, որ իրենք ցրվեն, որովհետև ասել էին, թե աշտարակն ու քաղաքը կառուցելու դրդապատճառը այն է, որ «մեզ համար անուն շինենք, որպեսզի ամբողջ երկրի երեսի վրա չցրվենք»:

«Անունը» մարգարեական իմաստով բնավորության խորհրդանիշ է: Այն բնավորությունը, որ հաստատեցին Նեբրովթն ու նրա համախոհները, արտահայտվում է նրանց գործերով, որովհետև պտուղներից պիտի ճանաչեք բնավորությունը: Նեբրովթի ապստամբության պտուղը, և հետևաբար նրա բնավորության խորհրդանիշը, աշտարակի և քաղաքի շինարարությունն էր: «Աշտարակը» եկեղեցու խորհրդանիշ է, իսկ «քաղաքը»՝ պետության խորհրդանիշ: Նեբրովթի ապստամբների անունը, որը ներկայացնում է նրանց բնավորությունը, եկեղեցու և պետության միությունն էր, ինչը խորհրդանշաբար ներկայացվում է նաև որպես գազանի պատկերը:

Բաբելոնի անկումը նույնացնող հաստատում «եկէք» արտահայտությունը կրկնվում է երեք անգամ: Երրորդը այն ժամանակ է, երբ Աստված բերում է նրանց լեզուն խառնելու և նրանց ցրելու դատաստանը: Առաջին «եկէք»-ը նախապատրաստությունն էր երկրորդ «եկէք»-ի համար, երբ նրանք կառուցեցին իրենց քաղաքն ու աշտարակը: Երբ նրանք ավարտեցին իրենց գործը «եկէք»-ի երկրորդ արտահայտության պատմության ընթացքում, Աստված իջավ՝ տեսանելիորեն քննելու նրանց ապստամբությունը: Երրորդ «եկէք»-ը դատաստան էր, իսկ երկրորդ «եկէք»-ը՝ տեսողական փորձություն: Առաջին «եկէք»-ը ներկայացնում է նրանց առաջին ձախողումը, և մարգարեաբար «եկէք»-ի երեք անգամ արտահայտվելը նույնացնում է հավիտենական ավետարանի երեքաստիճան փորձության գործընթացը: Նեմրոդի ապստամբության և անկման վկայության մեջ շատ ավելի շատ տեղեկություն կա, սակայն մենք պարզապես նշում ենք, որ առաջին անգամ, երբ Բաբելոնը (Բաբելը) ընկավ, «յոթ ժամանակ» խորհրդանիշը, ինչպես ներկայացված է «ցրումով», նույնացվում է: Նեմրոդի դատաստանը ներկայացված էր ցրումով, Նաբուգոդոնոսորինը՝ «յոթ ժամանակ»-ով, իսկ Բելշազարինը՝ «երկու հազար հինգ հարյուր քսան»-ով:

Ալֆայի և Օմեգայի ստորագրությունը նույնականացնում է, որ մարգարեության այն գիծը, որ ներկայացված է չորրորդ և հինգերորդ գլուխներով, երկրորդ հրեշտակի և Կեսգիշերյան աղաղակի վերջին անձրևի լուրն է: Գիծը սկսվում է Բաբելոնի անկմամբ, որը ներկայացված է Նաբուգոդոնոսորով՝ նշելով 1798 թվականը, երբ հոգևոր Բաբելոնը (պապականությունը) առաջին անգամ ընկավ: Ապա, գծի վերջում, Բաղդասարի Բաբելոնն է ընկնում՝ նշանավորելով հոգևոր Բաբելոնի (կրկին պապականության) առաջադիմական անկման սկիզբը, որը սկսվում է Կիրակի օրենքի ճգնաժամից: Գծի սկզբում կան Բաբելոնի անկման երկու վկաներ, և վերջում՝ երկու վկաներ: Մարգարեական տրամաբանությունը ճանաչում է մեծ Սկզբի և Վախճանի ստորագրությունը՝ միաժամանակ տեսնելով, որ Բաբելոնի անկման թեման վկայված է չորս վկաներով այն գծում, որը ներկայացված է Դանիելի չորրորդ և հինգերորդ գլուխներով:

Նաբուգոդոնոսորի և Բաղասարի տիպի և հակառակի հարաբերության մեջ, երբ այն համադրվում է վերջին օրերի հետ, մենք գտնում ենք, որ երկրի գագաթնը՝ իր գառանման վիճակում, ներկայացված է Նաբուգոդոնոսորով, իսկ ապա, երբ նա խոսում է որպես վիշապ, մենք տեսնում ենք Բաղասարին: Մենք տեսնում ենք մարգարեական հարաբերության մեջ, որ Հանրապետական եղջյուրը, առաջնորդվելով Ամերիկայի Միացյալ Նահանգների Սահմանադրությամբ, ներկայացված է Նաբուգոդոնոսորով, իսկ Սահմանադրության տապալումը՝ Բաղասարով: Մենք նաև կտեսնենք Նաբուգոդոնոսորին որպես իմաստուն կույս, և Բաղասարին՝ որպես հիմար կույս:

Մեր հաջորդ հոդվածում կշարունակենք Դանիելի գրքի չորրորդ և հինգերորդ գլուխների քննարկումը:

«Բաղասարը բազմաթիվ հնարավորություններ էր ստացել՝ ճանաչելու և կատարելու Աստծո կամքը: Նա տեսել էր, թե ինչպես իր պապը՝ Նաբուգոդոնոսորը, հեռացվեց մարդկանց հասարակությունից: Նա տեսել էր, թե ինչպես այն

բանականությունը, որով հպարտ թագավորը պարծենում էր, վերցվեց նրանից Նրա կողմից, Ով տվել էր այն: Նա տեսել էր, թե ինչպես թագավորը վտարվեց իր թագավորությունից և դարձավ դաշտի գազանների ընկերը: Բայց Բաղշասարի զվարճասիրությունն ու ինքնափառաբանությունը ջնջեցին այն դասերը, որոնք նա երբեք չպետք է մոռանար. և նա գործեց այնպիսի մեղքեր, որոնք նման էին նրանց, որ Նաբուգոդոնոսորի վրա բերեցին ակնհայտ դատաստաններ: Նա ապարդյուն վատնեց իրեն ողորմաժողովար շնորհված հնարավորությունները՝ անտեսելով իր հասանելիքի սահմաններում եղած առիթները ճշմարտությանը ծանոթանալու համար: «Ի՞նչ պետք է անեմ, որպեսզի փրկվեմ» հարցը մի հարց էր, որի կողքով այդ մեծ, բայց անխոհեմ թագավորը անցավ անտարբերությամբ:»

«Սա է այսօր անհոգ, անխոհեմ երիտասարդության վտանգը: Աստծու ձեռքը կարթնացնի մեղավորին, ինչպես արթնացրեց Բելշասարին, բայց շատերի համար ապաշխարելու համար արդեն ուշ կլինի:»

«Բաբելոնի իշխանը ուներ հարստություն և պատիվ, և իր գոռոզ ինքնահաճույքի մեջ նա բարձրացրել էր իրեն երկնքի և երկրի Աստծու դեմ: Նա ապավինել էր իր սեփական բազկին՝ չմտածելով, թե որևէ մեկը կհանդգնի ասել. «Ինչո՞ւ ես դու այս անում»: Բայց երբ խորհրդավոր ձեռքը տառեր գրեց նրա պալատի պատի վրա, Բաղտասարը սարսափով համակվեց և լռեց: Մի ակնթարթում նա լիովին զրկվեց իր գործությունից և խոնարհվեց որպես մանուկ: Նա հասկացավ, որ գտնվում էր Բաղտասարից մեծագույն Մեկի ողորմաժողովար ներքո: Նա ծաղրի էր ենթարկում սուրբ բաները: Այժմ նրա խիղճն արթնացել էր: Նա հասկացավ, որ արտոնություն էր ունեցել ճանաչելու և կատարելու Աստծու կամքը: Նրա պապի պատմությունը նույնքան կենդանի կերպով կանգնեց նրա առաջ, որքան պատի վրա գրվածը»: Bible Echo, April 25, 1898.